

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce T. T., zastoupeného Mgr. Marcelou Frankovou, advokátkou se sídlem Praha 6, Mládeže 21, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Brno, Žerotínovo nám. 3/5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 6. 2008, č. j. 29 Ca 114/2006 - 62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- I. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 3. 2006, č. j. JMK 14550/2006 (dále jen „napadené rozhodnutí“) bylo podle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Velké Bílovice – stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 15. 12. 2005, č. j. 340/2004-330/Has (dále též jen „stavební povolení“), a současně toto rozhodnutí, kterým stavební úřad vyhověl žádosti stavebníka D. Z., o vydání stavebního povolení na stavbu „*Novostavba rodinného domu včetně napojení na síť technické infrastruktury na pozemcích: stavební parcely 88/1, 88/2, pozemkové parcely 5258/15, 5258/50 v kat. území Velké Bílovice*“, žalovaný potvrdil. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou, kterou se domáhal jeho zrušení.

Rozsudkem ze dne 19. 6. 2008, č. j. 29 Ca 114/2006 - 62, byla žaloba zamítnuta pro nedůvodnost.

Krajský soud se v odůvodnění svého rozsudku na prvním místě vyjádřil k rozporované otázce okamžiku zahájení sloučeného územního a stavebního řízení. Uvedl, že ze spisu vyplývá, že dne 30. 6. 2004 stavební úřad zahájil sloučené územní a stavební řízení týkající se předmětné stavby, avšak žádosti nebylo vyhověno (rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 11. 10. 2004, č. j. 340/2004-330/Has). Posléze žalovaný toto rozhodnutí na podkladě odvolání stavebníka zrušil (rozhodnutím ze dne 12. 1. 2005, č. j. 40760/2004 OÚPSŘ). Oznámením ze dne 8. 11. 2005 zahájil posléze stavební úřad opětovně sloučené územní a stavební řízení na předmětnou stavbu, v němž vydal rozhodnutí ze dne 15. 12. 2005, č. j. 340/2004-330/Has, které žalovaný v odvolacím řízení potvrdil. Krajský soud k tomu nejprve uvedl, že žalovaný nepochybil, pokud mj. v odůvodnění odkázal i na opatření stavebního úřadu ze dne 8. 11. 2005, č. j. 340/2004-330/Has, neboť tímto oznámením bylo nyní přezkoumávané územní a stavební řízení zahájeno. V závěru odůvodnění svého rozsudku však krajský soud výše uvedenou otázku znovu otevřel a tentokrát dospěl k závěru, že sloučené územní a stavební řízení bylo zahájeno k žádosti stavebníka dne 28. 6. 2004 (dne 30. 6. 2004 bylo vydáno opatření oznamující zahájení tohoto řízení – pozn. NSS) a odkaz žalovaného v napadeném rozhodnutí na oznámení stavebního úřadu ze dne 8. 11. 2005 nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť je z něj patrné, o jaké žádosti stavebníka bylo rozhodováno.

K žalobní námitce, dle které správní orgány přehlédly skutečnost, že žalobce nebyl vyzván k doplnění podkladů podporujících jeho argumentaci, krajský soud odkázal na koncentrační zásadu ovládající stavební řízení s tím, že touto cestou zákonodárce stanoví limity stavebního řízení ve snaze zabránit neustálému generování nových námitek. V praxi to znamená, že se k připomínkám uplatněným po lhůtě nepřihlíží. Tato zásada byla opětovně potvrzena i Nejvyšším správním soudem (např. v rozsudku ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 As 25/2007 - 70). Žalobce však námitku, že nebyl vyzván k doplnění podkladů, vznesl teprve v odvolání, tj. po třicetidenní lhůtě počínající běžet ode dne doručení oznámení o zahájení sloučeného územního a stavebního řízení.

V další části žaloby brojil žalobce proti zastínění své nemovitosti a s tím souvisejícímu zhoršení pohody jeho bydlení nad přiměřenou míru. I pokud jde o tuto námitku, na podkladě obsahu spisové dokumentace krajský soud konstatoval, že se ve správním spisu nachází jednak posouzení nazvané jako „*Posouzení proslunění přilehlých objektů k novostavbě, Rodinný dům Velké Bílovice, dle ČSN 73 4301-Obytné budovy*“ zpracovaný Ing. P. T. dne 27. 8. 2004 pro stavebníka (dále též jen „posouzení Ing. P. T.“), jednak „*Posouzení proslunění a denního osvětlení dvorní části rodinného domu č. 65 na ulici Lipová, Velké Bílovice*“ zpracované dne 16. 10. 2002 Ing. J. N. a to na základě žádosti žalobce a jeho manželky (dále též jen „posouzení Ing. J. N.“). Ze stavebního povolení je zřejmé, že se námitkami týkajícími se oslunění stavební úřad zabýval a že k uvedeným posouzením přihlédl, byť je ve stavebním povolení (stejně jako žalovaný) nepřesně označil. Stavební úřad i žalovaný z nich vyvodili, že oslunění vyhovuje ustanovení § 24 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, v platném znění (dále jen „vyhláška“). Tento závěr nyní aproboval i krajský soud, a to s ohledem na obsah

citovaných posouzení. Nedal proto za pravdu ani žalobní námitce, že k zastínění žalobcovy nemovitosti došlo nad přiměřenou míru.

K námitce, že stavební povolení odkazuje na projektovou dokumentaci, která nebyla žalobci doručena, krajský soud uvedl, že zákon č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) nezakotvuje povinnost doručovat projektovou dokumentaci žalobci a ani nepožaduje, aby byla součástí stavebního povolení. Projektová dokumentace byla součástí spisu, do něhož měl žalobce právo nahlížet. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že se žalovaný nezabýval námitkami nedostatečného požárně bezpečnostního řešení. Obsah napadeného rozhodnutí totiž svědčí o opaku. Z tohoto důvodu se potom jeví jako irelevantní i tvrzení, že nebyla vymezena „příjezdná plocha“ k vinařství (nemovitosti stavebníka), neboť požárně bezpečnostní řešení příjezd požárních vozidel k vinařství zohledňuje. Konečně krajský soud neakceptoval ani námitku, že žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje na rozhodnutí ze dne 4. 2. 2004, č. j. JMK 36650/2003 OÚPSŘ, kterým však bylo rozhodováno v jiném územním a stavebním řízení. Podle krajského soudu by tato námitka mohla být relevantní pouze v případě, kdy by žalobce o tomto rozhodnutí nevěděl. Naposledy uvedené rozhodnutí však bylo žalobci doručeno, a je mu tedy známo. Pouhá skutečnost, že se toto rozhodnutí nenachází ve spisu, nečiní napadené rozhodnutí nezákonným.

Proti tomuto rozsudku brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností odkazující na důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel v kasační stížnosti především vyjadřuje nesouhlas s popsanou rekapitulací správního spisu a uvádí, že pro souzenou věc je rozhodné řízení zahájené stavebním úřadem na základě žádosti stavebníka ze dne 28. 6. 2004 (oznámené dne 30. 6. 2004), v němž byla vydána celkem tři rozhodnutí stavebního úřadu a tři rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel skutečně doručil stavebnímu úřadu námitky dne 28. 11. 2005, ale všechny další námitky podané v rozmezí let 2004 až 2005 nejsou v soudem provedené rekapitulaci uvedeny. Dále stěžovatel uvádí na pravou míru, že nebrojil svým odvoláním a žalobou proti tomu, že nebyl vyzván k doplnění podkladů, nýbrž proti tomu, že k tomuto doplnění podkladů nebyl po zrušení stavebního povolení ze dne 11. 10. 2004 vyzván stavebník. Stavební úřad tedy vydal stavební povolení na základě stejných podkladů jako těch, na základě nichž předtím žádosti stavebníka nevyhověl. Uvedenou skutečnost mohl stěžovatel namítat ve stavebním řízení, neboť to, že stavebník nebyl vyzván k doplnění podkladů a že stavební úřad bez nich vydal stavební povolení, zjistil teprve po doručení tohoto rozhodnutí. Stěžovatel tak soudu vytýká, že se nedostatečně seznámil s obsahem spisu a nezjistil skutečný stav věci.

Dále stěžovatel nesouhlasí s hodnocením základní stížní námitky, kterou je zhoršení podmínek pohody bydlení nad přípustnou míru v důsledku zastínění. Stěžovateli je známo, že jsou ve spisu založena dvě posouzení zastínění, avšak upozorňuje, že žádné z nich nedochází k závěru, že k tomuto zhoršení pohody bydlení nedojde. Posouzení Ing. P. T. hodnotí pouze proslunění, nikoli však denní osvětlení (jež shledává jako vyhovující) a nezabývá se ani tou částí domu stěžovatele, která přímo nepřiléhá k novostavbě, přestože je

nejvíce dotčena stavbou zdi. Dodává, že tato část budovy není hospodářskou místností a že je podrobně popsána v posouzení Ing. J. N., které se zabývá jak prosluněním, tak denním osvětlením dvorní části domu stěžovatele. Z tohoto posouzení však vyplývá, že po provedení nástavby dojde v posuzovaném období k celkovému zastínění okna kuchyně nacházející se ve dvorním křídle, tj. ke zhoršení stávajícího oslunění této místnosti, resp. hodnoty činitele denní osvětlenosti kuchyně. Stěžovatel tak má zato, že z uvedených posouzení nelze dospět k těmž závěru, jaký učinil krajský soud v rozsudku, neboť se zjevně jedná o dva vzájemně si odporující podklady. Stěžovatel trvá na tom, že i za situace, kdy normové hodnoty nejsou překročeny, měl být stav po provedené stavbě zdi vyhodnocen jako zhoršení podmínek bydlení stěžovatele a nechápe, jak mohly správní orgány dojít k opačnému názoru.

V další části kasační stížnosti se stěžovatel obrací k otázce zasílání projektové dokumentace. Uvádí, že je mu známo, že stavební úřad není povinen účastníkům řízení projektovou dokumentaci jako přílohu stavebního povolení zasílat, nicméně upřesňuje žalobní námitku v tom smyslu, že napadenému rozhodnutí vytýkal nedostatečnou specifikaci projektové dokumentace, podle níž bude stavba prováděna, neboť v průběhu řízení byla opakovaně měněna a doplňována. Žalovaný uvedl, že podkladem pro napadené rozhodnutí je projektová dokumentace označená č. 5/2005, přestože stavební úřad konstatuje, že ve spise je i dokumentace označená září 2004. Není tedy zřejmé, dle které projektové dokumentace bude stavba prováděna.

Konečně stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu, že se žalovaný zabýval uplatněnou námitkou nedostatečně požárně bezpečnostního řešení stavby. Na str. 3 napadeného rozhodnutí je řečeno, že „*stavebník nedoložil platné vyjádření, resp. stanoviska dotčených orgánů*“, na str. 4 potom, že „*námitka, uvedená v odvolání, směřující ke zpochybnění požárně bezpečnostního řešení, je dle názoru KrÚ bezpředmětná už ze shora uvedeného důvodu porušení koncentrační zásady řízení a nelze k ní přiblížit*“. Stěžovatel ji však uplatnil ve svém podání námitek a připomínek dne 5. 12. 2005, a proto se jí měl žalovaný řádně zabývat.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Již v samém úvodu kasační stížnosti, stejně jako v žalobě, stěžovatel namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně uvedl datum zahájení sloučeného územního a stavebního řízení. Podle jeho názoru bylo řízení zahájeno ke dni podání žádosti stavebníka o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení ze dne 28. 6. 2004, o jejímž podání informoval stavební úřad účastníky řízení oznámením ze dne 30. 6. 2004. Nestalo se tak tedy oznámením o zahájení sloučeného územního a stavebního řízení ze dne 8. 11. 2005, které stavební úřad účastníkům řízení adresoval poté, co bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 9. 2005, č. j. JMK 325500/2005 OÚPSŘ, zrušeno rozhodnutí o zamítnutí žádosti stavebníka o vydání stavebního povolení ze dne 8. 6. 2005, č. j. 340/2004-330/Has.

K samotnému okamžiku zahájení územního a stavebního řízení lze dát za pravdu žalobci, že řízení bylo zahájeno ke dni 28. 6. 2004, kdy stavební úřad obdržel žádost stavebníka o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení. Je sice pravdou, že naposledy uvedené žádosti předcházela žádost stavebníka o vydání stavebního povolení ze dne 25. 7. 2003, dne 3. 6. 2004 však stavební úřad toto řízení zastavil. Není tedy pochyb o tom, že nové stavební povolení mohlo být vydáno pouze na základě nové žádosti, která byla podána 28. 6. 2004. Co se týče oznámení ze dne 8. 11. 2005, které stavební úřad adresoval známým účastníkům řízení poté, co bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 9. 2005, č. j. JMK 325500/2005 OÚPSŘ, zrušeno rozhodnutí o zamítnutí žádosti stavebníka o vydání stavebního povolení ze dne 8. 6. 2005, č. j. 340/2004-330/Has, Nejvyšší správní soud uvádí, že stavební úřad nepostupoval zcela v intencích platných procesních předpisů. Tím, že bylo zamítavé rozhodnutí o žádosti stavebníka žalovaným ve smyslu § 59 odst. 2 správního řádu zrušeno a věc byla stavebnímu úřadu vrácena k novému projednání a rozhodnutí, se sloučené územní a stavební řízení dostalo do fáze, v níž bylo třeba o žádosti stavebníka ze dne 28. 6. 2004 rozhodnout znovu. Nebyl tedy důvod řízení o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení znovu zahajovat, neboť dosud nebylo skončeno. Stavební úřad tak měl dne 8. 11. 2005 účastníkům řízení spíše zaslat informaci o tom, že se ve sloučeném územním a stavebním řízení (zahájeném dne 28. 6. 2004) pokračuje. K zahájení (nového) sloučeného územního a stavebního řízení tudíž oznámením ze dne 8. 11. 2005 nedošlo a ani dojít nemohlo, neboť k takovému postupu chyběly procesní podmínky.

Za této situace je tedy třeba posoudit, zda mohlo výše popsané pochybení stavebního úřadu ovlivnit rozhodnutí ve věci samé, případně jak jinak mohlo zasáhnout do veřejných subjektivních práv stěžovatele. Otázkou, ve kterých případech má porušení procesních pravidel za následek porušení práva na spravedlivý proces, se zabýval například Ústavní soud v usnesení ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. I. ÚS 148/02 (dostupném z <http://nalus.usoud.cz>). V něm dospěl k názoru, že samotné porušení procesních pravidel stanovených procesními právními předpisy ještě nemusí samo o sobě znamenat porušení práva na spravedlivý proces. Je totiž třeba vždy zkoumat, jak porušení procesních předpisů zkrátilo jednotlivce na možnosti uplatňovat jednotlivá procesní práva a konat procesní úkony, jež byly způsobilé přivodit pro jednotlivce příznivější rozhodnutí ve věci samé. Jelikož proces neexistuje samoúčelně, teprve takové porušení objektivních procesních pravidel by mohlo být zásahem do subjektivního práva na spravedlivý proces, které by skutečně jednotlivce omezilo v některém konkrétním subjektivním procesním právu, například v nemožnosti provést zamýšlený úkon, čímž by byl oproti jinému účastníku znevýhodněn. Ve stejném duchu ostatně judikuje stabilně i Nejvyšší správní soud – viz například rozsudky ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 A 1089/2002 - 21 (publikovaný pod č. 160/2004 Sb. NSS) a ze dne 26. 3. 2009, č. j. 5 Afs 51/2008 - 95 (dostupný z www.nssoud.cz).

Aplikuje-li Nejvyšší správní soud výše uvedené závěry na posuzovaný případ, nelze přehlédnout, že stěžovatel ani v žalobě, ani v kasační stížnosti neuvádí důsledky, které pro něj měla nesprávná identifikace počátku sloučeného územního a stavebního řízení v napadeném rozhodnutí mít. Už vůbec pak nespecifikuje, jak byl vlivem vydání nesprávně vydaného oznámení o zahájení správního řízení ze dne 8. 11. 2005 dotčen na svých

veřejných subjektivních právech, respektive jakým způsobem mohlo být dotčeno jeho právo na spravedlivý proces. Neuvádí ani, jaké konkrétní úkony mu případně výše uvedeným postupem bylo znemožněno provést a jak by se možný deficit jeho procesních práv mohl odrazit v rozhodnutí ve věci samé. Ve světle naposledy citovaného usnesení Ústavního soudu, stejně jako rozsudku zdejšího soudu ze dne 13. 4. 2004, sp. zn. 3 Azs 18/2004 (publikovaném pod č. 312/2004 Sb. NSS), nepovažuje Nejvyšší správní soud za dostačující, pokud jsou v kasační stížnosti uvedeny pouze námitky obecného charakteru, aniž by byl zřejmý nejen zásah do právní sféry stěžovatele, ale i důsledky, které s podáním kasační stížnosti stěžovatel spojuje. Nejvyššímu správnímu soudu ani z kasační stížnosti, ani z obsahu spisu nevyplynulo, že by nesprávná identifikace okamžiku zahájení sloučeného územního a stavebního řízení byla pro další průběh řízení jakkoli podstatná, a to zvláště tehdy, nebylo-li zjištěno (a stěžovatel ani netvrdil), že by nesprávným označením připsu ze dne 8. 11. 2005 došlo k zásahu do procesních práv stěžovatele. V oznámení ze dne 8. 11. 2005 byl stěžovatel poučen o svém právu seznámit se s podklady pro rozhodnutí a o právu vznést ve stanovené lhůtě připomínky a námitky. Tohoto práva také využil, a proto také zdejší soud na jeho straně nespátřuje jakékoli znevýhodnění vůči jiným účastníkům řízení. Nadto je třeba upozornit, že správní soudy nejsou povinny vyhledávat případná nenamítaná procesní pochybení *ex officio* (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73 (publikované pod č. 1546/2008 Sb. NSS)).

Pro úplnost sluší připomenout, že Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku krajského soudu nalezl v předmětné otázce vzájemně si odporující závěry. Nejprve totiž krajský soud konstatoval, že *„žalovaný nepochybil, pokud mj. odkázal i na opatření stavebního úřadu ze dne 8. 11. 2005, č. j. 340/2004-330/Has, neboť tímto oznámením bylo zahájeno předmětné řízení na stavbu, které je nyní přezkoumáváno soudem.“*, v závěrečné části odůvodnění rozhodnutí však dospěl k závěru opačnému, a to, že *„k zahájení předmětného řízení došlo v důsledku žádosti stavebníka ze dne 28. 6. 2004“*. Navíc i na jiných místech odůvodnění hovoří o tom, že řízení bylo zahájeno dne 8. 11. 2005 (např. na straně 6 v odstavci prvním). Z odůvodnění tak není seznatelné, zda krajský soud postup stavebního úřadu aproboval, či zda jej považoval za nesprávný. Takový rozpor by mohl být důvodem pro zrušení rozsudku krajského soudu pro nepřezkoumatelnost z důvodu nesrozumitelnosti tak, jak ji pojímá ustálená judikatura (např. rozsudek ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, zveřejněný pod č. 1389/2007 Sb. NSS, rozsudek ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005 - 298 zveřejněný pod č. 1119/2007 Sb. NSS, rozsudek ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001 - 47, zveřejněný pod č. 386/2004 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002 - 25, zveřejněný pod č. 81/2004 Sb. NSS). Výše již bylo nicméně uvedeno, že určení okamžiku zahájení správního řízení v dané věci není pro posouzení zákonnosti konečného správního rozhodnutí bez dalšího podstatné a stěžovatel současně s (jinak oprávněně uplatněnou) námitkou poukazující na nejasnost postoje krajského soudu k této otázce, nespojil žádné konkrétní tvrzení týkající se zásahu do sféry jeho veřejných subjektivních práv. Za této situace by zrušení rozsudku krajského soudu, s poukazem na rozpornost jeho odůvodnění v této dílčí otázce, bylo zcela v rozporu s principem efektivity a procesní ekonomie. Za této situace lze nepochybně akceptovat postup, kdy nebude přistoupeno ke zrušení rozsudku, při současné korekci jeho dílčích právních závěrů přímo v odůvodnění rozsudku kasačního soudu (k tomuto postupu srov.

usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, publikované pod č. 1865/2009 Sb. NSS).

K dalšímu tvrzení obsaženému v kasační stížnosti, dle kterého krajský soud nevyjmenoval v rekapitulaci dosavadního průběhu správního řízení všechny námitky, které stěžovatel doručil stavebnímu úřadu, lze uvést, že Nejvyšší správní soud neshledává důvod, proč by odůvodnění rozhodnutí muselo obsahovat naprosto vyčerpávající popis průběhu správního řízení; zde lze odkázat například i na rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 4. 2004, sp. zn. 3 Azs 18/2004 (publikovaný pod č. 312/2004 Sb. NSS). Úvodní rekapitulace tak může být i poměrně stručná, podstatné pouze je, aby z rozhodnutí jako celku byly seznatelné důvody, proč soud o žalobních námitkách uvažil tak, jak uvedl ve výroku, a z jakých podkladů a skutečností při svém rozhodování vycházel. Nemělo by racionální opodstatnění, pokud by byl soud povinen citovat všechny dílčí detaily napadeného rozhodnutí či jemu předcházejícího správního řízení, nejsou-li pro rozhodnutí o žalobě podstatné. Za podstatné lze přitom označit jen takové skutečnosti, které souvisejí s těmi, které jsou obsaženy v žalobních námitkách, popřípadě skutečnosti, ke kterým je krajský soud povinen přihlédnout *ex officio* (nepřezkoumatelnost či nicotnost rozhodnutí). V daném konkrétním případě je z formulace žalobních bodů zřejmé, že otázka počtu a obsahu námitek uplatněných v řízení nebyla stěžovatelem vůbec vznesena.

Nejvyšší správní soud dále z podané žaloby zjistil, že stěžovatel skutečně v odvolání nebrojil proti tomu, že nebyl vyzván k doplnění podkladů, ale upozorňoval na skutečnost, že k doplnění podkladů nebyl vyzván *stavebník*, ačkoli právě způsob, jakým byl stavebník v předchozím průběhu řízení vyzván k doplnění podkladů, se opakovaně stal předmětem kritiky žalovaného a důvodem pro zrušení dříve vydaných rozhodnutí stavebního úřadu o žádosti stavebníka ze dne 28. 6. 2004. Nejvyšší správní soud se na prvním místě zabýval otázkou, zda část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se uvádí, že „žalobce (vytýkal) *správním úřadům*, že se *nezabývaly jeho námitkou*, ve které tvrdil, že nebyl vyzván k doplnění podkladů“, je důsledkem zjevné nesprávnosti (tj. náhodným vypuštěním slova *stavebník* před slovním spojením *nebyl vyzván k doplnění podkladů*), či zda skutečně krajský soud žalobní námitku dezinterpretoval. Jelikož však argumentace krajského soudu následně směřuje výhradně ke koncentrační zásadě a její aplikaci na konkrétní případ, nelze si úsudek o nastíněné otázce vytvořit ani z navazujícího textu odůvodnění rozhodnutí. Za podstatné v tuto chvíli však lze považovat fakt, že žalobní námitka směřuje svou podstatou k (ne)přípustnosti odmítnutí popsané odvolací námitky (ať již zněla jakkoli) z důvodu koncentrace řízení. Povahou a funkcí koncentrační zásady se přitom krajský soud věnoval vyčerpávajícím způsobem.

Z předloženého spisu vyplynulo, že připomínky a námitky, které (na základě výzvy) dne 5. 12. 2005 doručil stěžovatel stavebnímu úřadu, sice v obecné rovině napadají úplnost předložené dokumentace, avšak výslovně nenamítají, že stavebník nebyl k doplnění podkladů vyzván. Jak vyplývá z oznámení ze dne 8. 11. 2005, stavební úřad poučil účastníky řízení o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vznést vůči nim připomínky, k čemuž jim stanovil třicetidenní lhůtu. Nejvyšší správní soud vychází z předpokladu, že seznámení s podklady pro rozhodnutí ve věci samé může proběhnout logicky teprve poté, co jsou všechny tyto podklady stavebním úřadem shromážděny. Výzvou k realizaci práva seznámit se s podklady pro rozhodnutí tedy stavební úřad

nepřímo účastníkům řízení sděluje, že shromážděné podklady považuje za úplné. Právě neúplnost podkladů je jednou z možných připomínek, kterou může po seznámení s podklady účastník řízení vznést, společně s návrhem na jejich doplnění. Pokud by po seznámení se s poklady a vyjádřeními účastníků řízení k nim vyvstala nutnost podklady doplnit (ať již na základě návrhu účastníka, či z iniciativy stavebního úřadu), byl by stavební úřad poté povinen účastníkům řízení znovu seznámení s podklady umožnit, stejně jako jim umožnit uplatnění připomínek k nim. Jak ovšem správně krajský soud ve svém rozsudku uvedl, je to právě koncentrační zásada, která brání účelovému a mnohdy až obstrukčnímu řetězení návrhů a námitek. Jestliže tedy stěžovatel ve stanovené třicetidenní lhůtě nebrojil proti absentujícím podkladům, jež měly být (dle jeho názoru) stavebníkem doplněny k tomu, aby bylo možné ve věci rozhodnout, nemohl vskutku, v souladu s koncentrační zásadou, tyto námitky uplatnit v pozdějších stádiích správního řízení (odvolání). Nelze pak vyčítat stavebnímu úřadu či žalovanému, že se meritorně takovou odvolací námitkou nezabývali. Nejvyšší správní soud tudíž i o podstatě uvedené stížní námitky uvážil shodně jako krajský soud. Nepřesnost, jíž se dopustil krajský soud v odůvodnění svého rozsudku a jež by si zasluhovala opravu postupem podle § 54 odst. 4 s. ř. s., na tento závěr nemá vliv.

K námitce nesprávného posouzení oslunění a denního osvětlení nemovitosti stěžovatele, jakož i zhoršení pohody bydlení je především nutné upozornit, že argumentace uplatněná v kasační stížnosti překračuje, co do tvrzených skutečností, argumentaci žalobní. Nejvyšší správní soud proto ke skutkovým novotám nepřihlédl (§ 109 odst. 4 s. ř. s.) a soustředil se pouze na stížní námitky kryjící se s námitkami žaloby. Stěžovatel již v řízení před krajským soudem reflektoval existenci obou odborných posouzení těchto otázek, namítal však, že závěr správních orgánů dle kterého k omezení předmětných kritérií povolovanou stavbou nedojde, není těmito posouzeními dostatečně podepřen (navrhoval i provedení znaleckého posudku). Dle jeho názoru *posudek z října 2002* (posouzení Ing. N. – pozn. NSS) uvádí, že v případě realizace stavby dojde ke zhoršení oslunění místností v dvorním traktu jeho domu; druhé posouzení se pak touto otázkou nezabývá vůbec. Krajský soud se těmito námitkami na str. 6 a 7 rozsudku podrobně vyjádřil, vysvětlil proč tomu tak není a na tuto argumentaci lze v podrobnostech odkázat. Pro úplnost je vhodné zdůraznit, že jak z posouzení Ing. P. T., tak z posouzení Ing. J. N. vyplývá, že zamýšlenou stavbou nebudou nijak překročeny *závažné limity* osvětlení a oslunění stěžovatelovy nemovitosti. Druhé z citovaných posouzení sice připouští zhoršení stavu osvětlení stěžovatelovy nemovitosti v porovnání se stavem před realizací stavby, nicméně všechny zjištěné hodnoty denního osvětlení jsou z *pohledu příslušných technických norem* vyhovující. I tato skupina námitek stěžovatele proto není důvodná.

Pokud jde dále o námitku, dle které ze stavebního povolení nebylo zřejmé, podle které projektové dokumentace bude stavba prováděna, zde odkazuje Nejvyšší správní soud na napadené rozhodnutí, v němž se touto otázkou žalovaný zabýval stručným, avšak přesto srozumitelným a dostačujícím způsobem, když uvedl, že „[p]rojektem předmětné stavby je dokumentace označená datem 05/2005.“. Přestože ze stavebního povolení skutečně nebylo zcela seznatelné, kterou projektovou dokumentaci považoval stavební úřad za směrodatnou, žalovaný výše uvedeným způsobem plně dostal své povinnosti přezkoumat napadené rozhodnutí v celém rozsahu, a to i nad rámec odvolacích důvodů (§ 59 odst. 1 správního řádu), a případné absentující úvahy prvostupňového rozhodnutí nahradit svými.

Nejvyššímu správnímu soudu přitom neuniklo, že součástí předloženého spisu je i projektová dokumentace označená datem *září 2004*, a dokumentace označená jako *Změna stavby* datovaná na *říjen 2006*; tyto listiny však – na rozdíl od projektové dokumentace „*květen 2005*“ – nejsou označeny ověřovací doložkou stavebního úřadu ve smyslu požadavku plynoucího z § 21 odst. 1 vyhlášky č. 132/1998, kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona, ve znění pozdějších předpisů, která *eo ipso* činí takto označenou dokumentaci imanentní součástí stavebního povolení.

Konečně k poslední stížní námitce, kterou stěžovatel žalovanému vytýká, že se nezabýval jeho námitkou nedostatečného požárně bezpečnostního řešení stavby, což odůvodnil tím, že nebyla uplatněna včas, i zde dospěl Nejvyšší správní soud ke shodnému závěru jako soud krajský, a sice, že se otázkou požárně bezpečnostního řešení žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval. Není sice zcela srozumitelné, proč žalovaný na jednu stranu cítil potřebu doplňovat napadeným rozhodnutím ne zcela precizní odůvodnění stavebního povolení i v otázce právě zmiňované požární bezpečnosti stavby (str. 3 rozhodnutí), jestliže na straně druhé tuto námitku označil ze bezpředmětnou s poukazem na koncentrační zásadu (str. 4). Jak již bylo uvedeno výše, odvolací orgán, tj. žalovaný, byl povinen přezkoumat napadené rozhodnutí v celém rozsahu, i nad rámec odvolacích důvodů (§ 59 odst. 1 správního řádu), což se projevuje mj. v tom, že v rozhodnutí absentující, avšak přesto nezbytné úvahy sám (je-li to z povahy věci možné) za prvostupňový správní orgán doplní. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že i přes poněkud zavádějící závěr odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný požárně bezpečnostním řešením stavby zabýval, neboť aproboval závěry plynoucí z prvostupňového rozhodnutí. Postrádal-li v napadeném rozhodnutí stěžovatel podrobnější úvahy, pak měl v tomto směru formulovat žalobní či stížní body; pouze obecné výtky na adresu správního rozhodnutí nelze považovat za dostačující, jak již bylo vysvětleno výše (viz rozsudek zdejšího soudu č. 312/2004 Sb. NSS).

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozsudek krajského soudu (i přes nepřesnosti jeho odůvodnění) ob stojí, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1, věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. září 2009

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu